

Sonsuz Dostluk Kitabı

Ebru Miña TOMURCUK

Sonsuz Dostluk Kitabı

Ebru Mina TOMURCUK

Sophie kitabı yağmurlu bir öğleden sonra büyükannesinin tavan arasında buldu. Tozlu bir sandığın içine konmuş, yumuşak mavi bir beze sarılmıştı. Kapak parmaklarının altında sıcacıktı, sanki kitap onu bekliyormuş gibi. Açtığında sayfalar tamamen boştu. Sophie kaşlarını çattı. "Sözsüz bir kitap mı?" diye fısıldadı.

Sophie elini kapađa koydu ve birdenbire sayfalar parıldadı. Renkler suya karışan boya gibi döndü ve resimler oluşmaya başladı. Bir kızın bir tilkiyle güldüğünü, bir çocuğun file bindiğini ve minik kırmızı atkılı bir pengueni gördü. Hikâyeler gerçektir! Sophie'nin kalbi hızla çarptı. Uzak diyarlardan çocuklarla hayvanlar arasındaki dostluklara hayran kalarak her sayfayı çevirdi.

Sonra kitaptan altın renkli bir parıltı bulutu fışkırdı ve tavan arasının zeminine küçük, kıvrık kahverengi bir tilki kondu. Yıpranmış deri bir çantası ve bir ön bacağına bağlı mavi bir kurdele vardı. "Merhaba Sophie," dedi, kehribar gözleri pırıldayarak. "Ben Felix. Bu kitaptaki hikâyeler kayboluyor çünkü insanlar iyiliği unutuyor. Onları kurtarmama yardım eder misin?" Sophie ela yeşili gözleri kocaman açılmış halde başını salladı.

Felix, Sophie'yi kitabın sayfalarına götürdü; orada büyü bir orman yumuşak yeşil bir ışıla parlıyordu. Yapraklar hışırdıyor, minik çiçekler yıldızlar gibi ışıldıyordu. "Her iyilik bir hikâyeyi geri getirir," diye açıkladı Felix. "İzle." Patikada kanadı yaralı küçük bir kuş yatıyordu. Sophie onu nazıkçe atkısına sarıp bir dala koydu. Kuş mutlu mutlu cıvıladı ve kitapta yeni bir sayfa belirdi.

Sonra rüzgârın uğuldadığı bir dağ vadisinde yukarı çıktılar. Elara adında genç bir fil, büyük kulakları sarkmış halde üzgün duruyordu. "Yolumu kaybettim," diye gürledi. Sophie yumuşak ve sabırlı bir sesle konuştu, Felix de akıllı burnuyla yolu buldu. Elara'nın sevecen gözleri parladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Sizinle geleceğim." Kitapta bir bölüm daha açtı.

Tropikal bir adada dalgalar kıyıya çarpıyordu. Minik kırmızı atkılı Pip adında bir penguin paytak paytak yanlarına geldi. "Evimden çok uzağım," dedi Pip, titreyerek. "Büyük bir fırtına beni buraya sürükledi." Sophie hırkasını Pip'e sardı ve Felix ona rehberlik etmeye söz verdi. Pip'in neşeli ruhu herkesi canlandırdı. "Cesaret küçük paketlerde gelir!" diye cıvıladı ve yeni bir sayfa belirdi.

Okyanusun altında, kabuğu deniz yosunuyla kaplı Tilly adında bilge, yaşlı bir kaplumbağayla tanıştılar. Yavaş ve düşünceli konuştu. "İyilik su gibidir," dedi. "Her yere yolunu bulur." Sophie, Tilly'nin kabuğundaki deniz yosunlarını temizlemeye yardım etti ve kaplumbağa gülümsedi. Okyanus hikâyeleriyle dolu bir bölüm kitaba geri döndü.

Hızla akan bir nehirde Otto adında meraklı bir su samuru şıpıdıyarak yanlarına geldi. "Yeni dostları severim!" diye ciyakladı, bıyıkları seğirerek. Onlara balıkların ay ışığında dans ettiği gizli bir şelale gösterdi. Sophie ve Felix sevinçle güldüler. Otto'nun oyuncu ruhu nehri güvenle geçmelerine yardım etti. Her yeni dostlukla kitap daha da kalınlaştı.

Yolculukları boyunca kitabın sayfaları dünyanın dört bir yanından çocukların ve hayvanların hikâyeleriyle doldu. Ama en sondaki bir sayfa boş kaldı. Felix endişeli görünüyordu. "Kaybolan bütün hikâyeleri geri getirdik," dedi. "Son sayfa neden hâlâ boş?" Sophie boş sayfaya baktı. "Belki de yeni bir şeyi bekliyordur," dedi yumuşak bir sesle.

Bütün dostlarını—Pip, Elara, Tilly, Otto ve daha birçoklarını—güneşli bir çayırda topladılar. Sophie kitabı boş sayfada açtı. "Kendi hikâyemizi yazalım," dedi. "Maceramız ve dostluğumuz hakkında." Herkes sevinçle bağırdı. Her dost bir kelime ya da bir resim ekledi. Pip bir penguen çizdi, Elara bir fil çizdi ve Felix ilk cümleyi yazdı.

Sophie büyülu kitabı bulduđu günü yazdı. Felix'in mavi kurdelesini ve Pip'in kırmızı atkısını yazdı. Elara'nın yumuşak sabrını ve Tilly'nin bilge sözlerini yazdı. Otto'nun oyuncu kahkahasını yazdı. Son kelimeyi yazdığında kitap parlamaya başladı. Yeni sayfalar kendiliğinden belirmeye başladı, taze iyilik ve dostluk hikâyeleriyle doldu.

Felix'in kehribar gözleri parladı. "Sonsuz Dostluk Kitabı bir daha asla boş kalmayacak," dedi. "Çünkü iyilik her gün yeni hikâyeler başlatır." Sophie dostlarına sarıldı. İnsanlar iyi olmayı hatırladığı sürece kitabın büyümeye devam edeceğini biliyordu. Büyü sadece kitapta değildi—her dostluk davranışındaydı.

Sophie kitabı çantasına koyup eve döndü. Onu rafına yerleřtirdi; geceleyin orada yumuřakça parlıyordu. Bazen sayfalarından minik kahkaha fısıltıları duyuyordu. Hayvan dostlarının ieride güvende olduėunu, yeni maceraları beklediėini biliyordu. Ve biri kitabı iyi bir kalple açtıėında yeni bir hikâyenin başlayacaėını biliyordu.

Sonsuz Dostluk Kitabı, iyiliğin sonsuza dek harika hikâyeler başlattığının canlı bir hatırlatıcısı oldu. Sophie büyükannesini sık sık ziyaret etti ve kitabı birlikte okudular. Büyükanne gülümsedi. "O kitabı senin yaşındayken bulmuştum," dedi. "Bana her iyilik davranışının önemli olduğunu öğretti." Sophie'nin ela yeşili gözleri anlayışla parıldadı.

Sophie büyüdü ama büyülü kitabı hiç unutmadı. Hikâyelerini başka çocuklarla paylaştı, onlar da arkadaşlarıyla paylaştı. Kitabın sayfaları çoğaldı, dünyanın her köşesinden çocukların ve hayvanların masallarıyla doldu. Ve her yeni hikâye, tıpkı Sophie'ninki gibi basit bir iyilik davranışıyla başladı.

Böylece Sonsuz Dostluk Kitabı sayfa sayfa, hikâye hikâye büyümeye devam etti. Herkese dostluğun iyilik, saygı, anlayış, sabır ve işbirliğiyle büyüdüğünü hatırlattı. Sophie, en küçük iyilik davranışının bile harika bir hikâye başlatabileceğini öğrendi—sonsuz dek sürebilecek bir hikâye.